

Větrolamy

Toulám se v představách, co s ránem zmizí
ten pocit ve mně zral: “Duše srdci je tak cizí“.
Na co nemůžeš si sáhnout, jako by nebylo
Staccato kroků, slova vážnou, ticho se rozlilo.

Rf.:

Cukr do koblih Ti sypou aby ses vrátil
flašinetář točí klikou, nikdo mu nezaplatil.
Princezny se budí i ta zakletá
zámky studí, tvrdí jeden poeta.
Jak první posel jara, žlutě voníš.
V bajkách moudrost hledej, jestli o ni stojíš.
Bílých křídel holubic lidem se zachtělo
dravci kolem krouží, to jen aby se vědělo.

Toulám se v myšlenkách, co jsou mi cizí
srdce je jenom sval a jednou zmizí
Na co nemůžem si sáhnout, jako by nebylo
až klaunům nosy spadnou, ne aby Tě to trápilo.

Rf.:

Cukr do koblih Ti sypou aby ses vrátil
flašinetář točí klikou, nikdo mu nezaplatil.
Princezny se budí i ta zakletá
zámky studí, tvrdí jeden poeta.
Jak první posel jara, žlutě voníš.
V bajkách moudrost hledej, jestli o ni stojíš.
Bílých křídel holubic lidem se zachtělo
dravci kolem krouží.

Bridge:

Až větrolamy vítr ve větvích uvězní
smích starého muže krajem se rozezní.
Čas hojnosti se rozplyne jak mlha nad řekou
to Cháron, převozník, tečka je za větou.